

A més de l'enviament més o menys sincronitzat d'armes a Ucraïna, s'incrementarà l'ajuda militar a Moldàvia, s'integra en les estructures militars de la UE a Dinamarca i la Comissió Europea "va proposar un fons de 500 milions d'euros per a la compra conjunta d'armament" (La Vanguardia, 19-05-2022). Aquesta quantitat és al mateix temps significativa i molt petita. Significativa per la tendència a la integració en el pla militarista i molt petita pel seu valor absolut i relatiu.

Fins i tot al seu pati posterior, la UE té dificultats per competir: dels 2.200 milions d'ajuda militar que els EEUU ha anunciat "la meitat es destinarà a Kíev i la resta es dividirà entre Albània, Bòsnia, Bulgària, Croàcia, República Txeca, Estònia, Geòrgia, Grècia, Kosovo, Letònia, Lituània, Moldàvia, Montenegro, Macedònia del Nord, Polònia, Romania, Eslovàquia i Eslovènia (...) l'ajuda consisteixi en subvencions i préstecs que permetran a aquests països comprar armes i equips de defensa fabricats als EEUU." (El País, 09-09-2022).

Mentrestant, continuen donant-se passos cap a la integració policial europea i l'ampliació de prerrogatives policials (suposadament limitades a "situacions de crisi online"): "La reforma de l'agència policial de la Unió Europea li permet sol·licitar tot tipus d'informació sobre persones sense cap relació amb la comissió d'un delictes. (...) Una altra de les novetats que introdueix la reforma és que Europol podrà fer servir totes aquestes dades per a entrenar algorismes d'intel·ligència artificial que permetin desenvolupar eines per combatre el crim." (El País, 27-05-2022).

Per la represa de la lluita de classe

El 25 d'agost de 2022, el president de França (E. Macron) declarava la "fi de l'abundància", demanant "esforços" i "sacrificis" atès que "serà necessari pagar el preu necessari per a assegurar la nostra llibertat". En la mateixa línia s'havia pronunciat el militarista Josep Borrell, dient que "la ciutadania ha d'estar disposada a pagar un preu per a mantenir el suport a Ucraïna i a la unitat de la UE. Estem en plena guerra: aquestes coses no són gratis."

El seu pla és clar: que el proletariat s'estrenyi encara més el cinturó i serveixi de CARN DE CANÓ en el front i CARN D'EXPLOTACIÓ en la rereguarda per a assegurar la llibertat d'explotació i acumulació de l'imperialisme capitalista francès i europeu. L'actual UE no és una altra cosa que un bloc per a la lluita imperialista pel repartiment del món i contra la revolució proletària: "Per descomptat, són possibles acords temporals entre els capitalistes i entre les potències. En aquest sentit són també possibles els Estats Units d'Europa, com un acord dels capitalistes europeus... sobre què? Només sobre la manera d'aixafar en comú el socialisme a Europa, de defensar junts les colònies robades (...)." (Lenin, La consigna dels Estats Units d'Europa, 1915).

El proletariat de cap dels estats europeus no pot tenir CAP SOLIDARITAT NACIONAL AMB LA PRÒPIA BURGESIA, sinó que ha d'empènyer i organitzar a l'interior de cada país i de la UE en general la lluita per enderrocar la seva "pròpia" burgesia.

ESQUERDES I FRACTURES DINS DELS EEUU

Situació de la classe obrera

La situació a l'interior dels EEUU continua deteriorant-se: més de 20 milions de famílies no poden pagar la factura de la llum, l'esperança mitjana de vida ha caigut més d'un any fins als 76,1 anys, els lloguers s'han disparat i s'han incrementat els desnonaments, la inflació s'acarnissa en els productes més bàsics, la llet en pols infantil ha desaparegut durant diversos mesos, segueix l'epidèmia d'addicció als opiacis (fentanil), els deutes per estudis dels sectors de l'aristocràcia obrera i de la petita burgesia s'acumulen sense poder-se pagar, etc.

Per tractar de controlar la situació, el govern dels EEUU intenta una sèrie de mesures de contenció i control social. Com a mesura cosmètica, trobem l'impost a les 700 famílies més riques que serveix de propaganda, però res més. Després tenim el pla de despesa del govern, al qual finalment s'ha sotmès el senador demòcrata que el bloquejava, i que ara es denomina "Llei per la reducció de la inflació". També s'ha aprovat "l'alleujament del deute per estudiants que condona fins a 20.000 dòlars en crèdits per estudiant." (Bloomberg, 24-08-2022), mesura dirigida als sectors de la petita burgesia i de l'aristocràcia obrera que pensaven que els seus fills anaven a tenir una carrera meteòrica i les il·lusions de la qual s'han frustrat estavellant-se amb la realitat material. La burgesia estatunidenca aplica el que ja Marx explicava a la Crítica al Programa de Gotha (1875): "a les classes altes se'ls paguen les seves despeses d'educació a costa del fons dels impostos generals". Entre les més profundes, tenim el foment de la camisa de força del sindicalisme subvencionat que ja vam analitzar a "EEUU intenta una reedició del New Deal" (El Comunista nº66, pàg. 27), per exemple, amb la constitució d'un sindicat a Amazon, secundat i aplaudit pel govern capitalista burgès dels EEUU. La part més intel·ligent de la burgesia americana sap

perfectament que necessita la faixa del sindicalisme subvencionat per frenar qualsevol indici de lluita i reivindicació dels treballadors i, sobretot, el seu desenvolupament en un sentit revolucionari.

"La ineficiència organitzativa de les unions ultrareformistes i ultrarealistes es va convertir, pel règim burgès, en un perill: **el seu reconeixement i l'aparença d'una legislació filoobrera eren condicions indispensables pel restabliment de la pau social interna**, i, per això, de la mateixa represa econòmica. Era necessari (segons s'anaven desenvolupant les mesures anticrisi i anaven tenint el seu efecte), preparar el barrat al que dirigir les masses disciplinades, fluctuants, i contínuament llançades per la crisi a la sorra del conflicte social. Ni el barrat podia ser ja solament la vella A.F.L. (...) El vell llop no ha canviat de pèl: John Lewis pren la iniciativa de la creació del C.I.O només per prevenir la formació d'una central sindical autònoma i "vermella"." (El New Deal, o l'intervencionisme estatal en defensa del gran capital, De Prometeu nº3-4, 1952).

Aquest tipus de sindicalisme promogut per l'Estat no serveix per defensar la classe obrera sinó per controlar-la. Hauran de renèixer i **és funció del Partit Comunista Internacional encoratjar i ajudar a néixer, als EEUU i a tot el món, organitzacions de lluita immediata** fundades sobre paràmetres amplis d'afiliació, però amb caràcter intransigent de classe i de rebuig al corporativisme, fora i contra del sindicalisme integrat.

"7.- El partit **no adopta mai el mètode de formar organitzacions econòmiques parcials que comprenen només a treballadors que accepten els principis i la**

direcció del partit comunista. Però el partit reconeix sense reserves que no solament la situació que precedeix la lluita insurreccional, sinó també tota fase de marcat increment de la influència del partit entre les masses, no pot delinear-se sense que s'estengui entre el partit i la classe un estrat d'organitzacions amb objectius econòmics immediats i amb alta participació numèrica, en el sí de les quals existeixi una xarxa que emani del partit (nuclis, grups i fracció comunista sindical). **És tasca del partit, en els períodes desfavorables i de passivitat de la classe proletària, preveure les formes i encoratjar l'aparició de les organitzacions amb objectius econòmics per a la lluita immediata, les quals podran fins i tot assumir aspectes totalment nous en el futur, després dels tipus ben coneguts de corporació, sindicat d'indústria, consell d'empresa, etc. El partit encoratja sempre les formes d'organització que faciliten el contacte i l'acció comuna entre els treballadors de diverses localitats i de diferents professions, rebutjant les formes tancades.** (Tesis Característiques, 1951).

Immigració

El capitalisme assassí continua cobrant-se vides en el seu aprovisionament de mercaderia força de treball il·legal que intenta travessar la frontera dels EEUU des de Mèxic: 50 treballadors immigrants van morir asfixiats i de la calor en un camió a Texas el 28 de juliol de 2022. La policia va detenir a tres responsables, però, per més que s'encebin de cara a la galeria contra ells, aquests assassinats continuaran repetint-se perquè és el SISTEMA CAPITALISTA i no algun individu aïllat el que els produeix i reproduceix inevitablement. Així, la culpa s'assigna a l'individu i el veritable culpable – el sistema capitalista – surt immaculat de les seves atrocitats.

El motiu material d'aquest flux és la necessitat de la classe obrera d'emigrar per trobar comprador per la seva mercaderia força de treball i poder enviar una aportació a les seves famílies. La massa salarial dels 38 milions de mexicans als EEUU ja equival al 55 per cent del PIB de Mèxic, els quals van enviar com a remeses a Mèxic el 15,3% de la seva massa salarial, aconseguint el 2021 "una xifra anual rècord de més de 51.000 milions de dòlars." (El País, 15-06-2022).

La Cimera de les Amèriques ha estat escenari d'un estira-i-arrotonsa entre els EEUU i diversos països llatinoamericans, capitanejats per Mèxic. El president de Mèxic es va negar a participar (enviant en el seu lloc el ministre d'afers exteriors) per l'exclusió de Cuba, Veneçuela i Nicaragua, la qual cosa va ser recolzada pel "xilè Gabriel Boric, qui sí que hi anirà, o l'hondurenysa Xiomara Castro, que finalment no ho farà. Però va ser sobretot l'argentí Alberto Fernández, aliat de Mèxic en diversos fronts polítics i diplomàtics, qui va fer seu aquest plantejament (...) fins que al final va acordar amb López Obrador anar i parlar en nom de la Comunitat d'Estats Llatinoamericans i Del Carib, un organisme al qual els crítics amb l'Organització dels Estats Americans vol dotar de major protagonisme." (El País, 07-06-2022).

El resultat de la Cimera ha estat la promesa dels EEUU de realitzar noves inversions a canvi de frenar la immigració irregular.

A l'interior dels EEUU, s'ha reblat el clau a l'ús de la immigració com arma llancívola i des de Texas, Arizona i Florida han començat a noliejear autobusos gratuïts per enviar diversos milers d'immigrants interceptats en els seus estats a ciutats del nord com Washington, Nova York o Chicago.

Situació de les empreses

La situació de les empreses no és molt millor. Els bons escombraria de deute corporatiu (de les empreses) han crescut de 14.000 milions de dòlars a final d'any fins a 27.000 milions de dòlars i més del 8% dels bons supera la rendibilitat del 10% (cosa que significa que aquest és el preu que aquestes empreses estan havent de pagar per a finançar-se): "(...) el volum de deute que es negocia en nivells difícils s'ha duplicat des de principis d'any. El valor dels bons escombraria que es negocien a 70 cèntims de dòlar o menys, preu que es considera com a advertiment que una empresa pot tenir dificultats per pagar els deutes, ha pujat des dels 14.000 milions de dòlars a final de l'any passat, fins a 27.000 milions de dòlars (25.625 milions d'euros). (...) Més del 8% del mercat de bons d'alta rendibilitat dels EEUU supera aquest nivell [del 10%]. (...) No hi ha moltes empreses que puguin finançar-se al 10% durant molt de temps." (Financial Times, 03-05-2022).

Boeing torna a pèrdues fins a juny i els guanys de les empreses estatunidenques amb negoci a l'estranger estan sent colpejats per la revalorització del dòlar. Les empreses dels EEUU també han hagut de gastar més a causa de l'embús prolongat de subministraments.

A l'article "La lluita de la concurrència en el tauler mundial" (pàg. 14 d'aquest número), es poden veure els resultats immediats de les apostes de desenvolupament proteccionista dels semiconductors i del cotxe elèctric.

La crisi està generant contradiccions internes a les empreses la qual cosa es manifesta en l'oposició creixent a la retribució dels directius en les juntes anuals d'accionistes: "L'any transcorregut fins al 15 de maig, només el 61% de les empreses del S&P 500 que van celebrar juntes anuals van rebre més d'un 90% de suport a la retribució dels executius, enfront del 71% de l'any passat i el 76% de 2020, segons la consultora salarial Farient Advisors. Al mateix temps, el nombre d'empreses que han aconseguit només entre un 50% i un 90% de suport dels accionistes a la remuneració ha augmentat del 25% de l'any passat al 36%." (Financial Times, 05-06-2022).

Per a rematar-ho, la secretària del Tresor, Janet Yellen, manifestava el passat 9 de desembre de 2021: "Ara mateix, el millor lloc per ocultar i blanquejar els guanys indeguts és en realitat Estats Units." (La Vanguardia, 17-05-2022).

La fractura entre corrents de la burgesia

En aquest context es va aprofundint la divisió entre grans sectors de la gran burgesia i la petita i mitjana burgesia. La discussió de fons és quins sectors caldrà sacrificar per tractar de superar la crisi.

El problema al qual s'enfronta la fracció governant de la burgesia és que amplis sectors de la petita burgesia i fins i tot de l'aristocràcia obrera, sobre els quals necessiten descarregar la crisi, estan armats: "Es calcula que als EEUU existeixen al voltant de 400 milions d'armes. (...) els manufacturadors van fabricar 11,3 milions el 2020, un 187% més en relació als 3,9 milions del 2000. (...) a més es constata que la policia va recuperar 19.344 armes de fabricació casolana." (La Vanguardia, 19-05-2022).

El discurs de la fracció de Trump a la America First Agenda Summit va dirigit a aquest sector: "El nostre país se'n va a l'infern ràpidament (...) ciutats que, regides pels demòcrates, s'han convertit en zones de guerra, (...) en les quals els satanistes que s'aprofiten dels nens són posats en llibertat sota fiança (...) retornar a la policia la seva autoritat, els seus recursos, el seu poder i el seu prestigi." (El País, 27-07-2022).

La retòrica delirant i reaccionària d'aquests sectors és reflex

del fet que perceben efectivament que estan sent apartats com a classe social i es veuen subjectivament identificats com el sector en el qual es concentrarà la descàrrega de la crisi: *“La petita burgesia (...) és una classe condemnada. I de cop està condemnada també a no poder entendre res, ha estat incapaç de lluitar: no pot més que debatre's cegament en la presa que la tritura. El racisme no és una aberració de l'esperit: és i serà la reacció petit burgesa a la pressió del gran capital. L'elecció de la “raça”, és a dir, del grup sobre el qual intentar concentrar la destrucció, depèn evidentment de les circumstàncies.”* (Auschwitz o la gran coartada, 1960).

Sentències del Tribunal Suprem

Un reflex d'aquesta fractura són la sèrie de Sentències emeses pel Tribunal Suprem la substància de les quals és discutir qui pot prendre les decisions, si el govern federal o cada estat. És a dir, **es discuteix la pròpia existència dels EEUU com estat centralitzat.**

A la Sentència que prohibeix a l'Estat central legislar sobre la qüestió de l'avortament es discuteix a més la producció de mà d'obra i de carn de canó per la guerra. Després de la Sentència el titella Biden va signar un decret per protegir l'accés a medicaments anticonceptius, però tot el seu enfocament és tractar de treure rèdit electoral de la qüestió, promentent fer una nova Llei que deixi sense efecte la Sentència. La posició dels comunistes en relació a l'avortament està publicada a l'article *“Contra l'interclassisme en la qüestió femenina”* (El Comunista nº55, pàg. 36): *“Igual que més amunt hem denunciat que no es pot pretendre “emancipar la dona” del seu caràcter de mercaderia sense abolir el caràcter general de mercaderia de tots els treballadors i eliminant el caràcter mercantil capitalista de les relacions de producció actuals, hem d'afirmar taxativament que, en aquestes condicions d'esclavitud, és un **deure ineludible per a tots els membres de la classe obrera de tots dos sexes lluitar per a impedir que la classe dels esclavistes moderns tingui la més mínima possibilitat d'ingerència en la decisió de les dones de la nostra classe de quedar-se embarassades o avortar en un moment donat.”***

A la Sentència sobre la qüestió de dur armes, s'arriba al punt de permetre que es duguin armes a Nova York sense necessitat de demostrar una causa per dur una arma, requisit vigent des de 1913. Fins a aquest punt arriba l'abisme que separa les dues fraccions de la burgesia i que porta a la decisió d'una d'elles de permetre a la classe obrera portar armes en el feu de la segona. Cal tenir en compte que, a Nova York, *“el 2020 va haver-hi 1.530 tirotejos (...) més del doble que l'any previ; el 2021, van haver-hi 1.877, la xifra més elevada en dècades. (...) la taxa de desocupació a Nova York va ser al desembre [2021] del 8,8% (...) amb una desocupació del 15% entre els treballadors que no han anat a la universitat i entre els afroamericans, i del 24% entre els joves de 18 a 24 anys.”* (El País, 03-02-2022). No sols la fracció de la petita i mitjana burgesia es resisteix a desarmar-se, sinó que està disposada a afavorir fins i tot que la classe obrera pugui accedir a dur armes amb la condició de perjudicar el sector de la burgesia que els vol desarmar.

En un altre pla, el Suprem es pronuncia també en contra que el govern federal reguli sobre els “factors climàtics”.

Plataformes i mitjans de comunicació

Un altre component del circ parlamentari ampliat ha estat tota la cerimònia de simulació de compra de Twitter per part d'Elon Musk. L'assumpte de la compra ara està pendent de resolució als tribunals, però clarament el bufó Musk buscava

desacreditar Twitter per la quantitat de perfils falsos (bots) i denunciar el veto de la plataforma al bufó Trump.

La fracció de la burgesia actualment al poder ha invertit molts diners i energies per tractar de silenciar a l'altre corrent de la burgesia, però observa, amb nerviosisme, que no aconsegueixen imposar l'exclusivitat de la seva desinformació. A tall d'exemple, no han pogut evitar la difusió d'un lloc web que creien fins i tot clausurat: *“820.000 likes i shares a Facebook, 66.000 a Twitter (en gran mesura per la limitació per la plataforma dels seus links). Això ha ajudat la pàgina principal a tenir entorn de 1,5 milions de visites mensuals (...) però el poder real darrere de Resist the Mainstream prové de les plataformes tècniques alternatives, on els seus perfils tenen un comptador de seguidors de més d'1 milió.”* (Bloomberg, 12-09-2022).

Per la seva banda, el bufó Trump va declarar que el titella Putin era “intel·ligent” i un “geni” just després de l'entrada de les tropes de Rússia a Ucraïna i, quan es va veure interpellat pels mitjans, va declarar: *“Sí, és intel·ligent (...) El problema no és que Putin sigui intel·ligent, que per descomptat ho és, però el veritable problema és que els nostres líders són ximpls.”* (Bloomberg, 27-02-2022).

Ens és indiferent quants punts acumulats porta cadascun d'aquests “líders mundials” en el concurs de “Ximpls de la Història” (veure inici de l'article *“La lluita de la concurrència en el tauler mundial”* en aquest número). Però el que es posa de manifest en aquestes manifestacions és que el sector de la burgesia partidari de cedir el terreny a nivell internacional i tancar-se a casa (tapiant portes i finestres perquè no entri ningú) era també partidari d'una entesa amb Rússia. Somien amb un retorn al repartiment del món i d'Europa que van fer després a Ialta i Potsdam, sense adonar-se que aquell repartiment va tenir com a base una hegemonia dels EEUU en el poder militar i econòmic que ja no té. Aquest retorn al passat és un desig i res més, però sublima la falta de perspectives en la que es troba tot aquest sector i, en realitat, el conjunt del capitalisme estatunidenc.

La confrontació interna es reflexa també a les televisions. La Fox justifica dins dels EEUU la intervenció militar russa dient que a Ucraïna hi havia laboratoris d'armes químiques i acusa la resta de mitjans de desinformar. Des de la resta de mitjans, es demana obertament que s'intervinguí policialment contra els presentadors de la Fox: *“Hi ha cas per a detenir-los militarment”, va proposar l'expresentador de la NBC (...). “Solien arrestar a persones per fer coses així”, va dir la (...) copresentadora del programa de l'ABC.”* (La Vanguardia, 12-04-2022).

Cada vegada més a prop de la guerra civil

A l'agost de 2020 escrivíem: *“Si els EEUU no aconsegueixen descarregar la crisi en altres parts del món i desencadenar la tercera guerra mundial, el desenvolupament d'aquests xocs interns pot portar a que esclati la guerra civil a l'interior del país o que s'aixequi un dia amb les infraestructures més bàsiques totalment inoperants. La burgesia estatunidenca es troba en un encreuament històric molt complicat, del que no pot sortir airosa però no per això podrà deixar de lluitar-hi en contra i, si és necessari, morir matant.”* (El Comunista nº64, pàg. 20). Des de llavors s'ha desenvolupat simultàniament el major intent des de fa temps de desencadenar el conflicte militar mundial i l'aprofundiment de la fractura social a l'interior de les classes posseïdores dels EEUU.

La fractura s'estén dins del Partit Republicà, amb Liz Cheney acusant a Trump de convocar els “insurrectes” que van entrar al

Capitoli al desembre de 2020. Però el Partit Demòcrata tampoc és un bloc completament homogeni, com demostra el bloqueig per part d'un senador demòcrata de l'aprovació de tot el pla d'inversions i també les veus que han expressat dubtes sobre l'aplanament de la casa del titella Trump a la recerca de documents secrets. Amb això, els EEUU se sumen a la tendència mundial de tractar de processar el president anterior. Els qui parlen així no simpatitzen amb Trump, sinó que tenen por que Trump o els seus successors guanyin les següents eleccions i es prenguin la revenja pels mateixos mitjans.

Vam veure l'intent carnavalesc d'assalt al Capitoli, l'advertiment signat per tots els anteriors Secretaris d'Estat dirigida a l'exèrcit alertant que s'abstingués d'intervenir i recordant que l'únic traspass interromput entre governs coincideix amb la Guerra de Secessió, les instruccions de l'Alt Comandament militar de no obeir les ordres del president sortint, les declaracions d'un general indultat per Trump afirmant entre aplaudiments que als EEUU hauria d'haver-hi un cop d'estat com a Birmània, etc.

Més recentment, hem vist l'aplanament de la casa de Trump i l'auge d'etiquetes i declaracions a les xarxes com: #CivilWar, #CivilWar2, #NationalDivorce, "demà pots ser tu", "venen a per tu", etc. fent-se eco de declaracions d'una quantitat important de dirigents del Partit Republicà.

Immediatament després de l'aplanament de la casa de Trump, un home armat amb un rifle semiautomàtic va intentar entrar a la caserna del FBI de Cincinnati (Ohio) i va ser abatut a tirs després de la persecució posterior. Unes setmanes després, "el senador republicà Lindsey O. Garam va dir que hi hauria "disturbis al carrer" si Trump és imputat." (The Washington Post, 29-08-2022). A l'aplanament, li han seguit amenaces contra el jutge que va signar l'ordre de registre i contra l'FBI.

L'aposta de la part governant de la burgesia estatunidenca és arriscada, es tracta d'intentar evitar que Trump es torni a presentar. I la realitat és que, si es presenta i guanya, la seva corrent pot arribar a intentar desmuntar l'ex primera potència mundial. Però, encara que el titella en qüestió no guanyi o el posin individualment fora de joc, **no per això s'eliminarà la massa social a qui representa i el conflicte es desenvoluparà igualment.**

L'última fanfarronada del bufó Trump va ser reclamar el 29-08-2022 que el fessin president o que es fessin eleccions immediatament, en el seu compte de Truth Social. Això és una declamació en el buit, però, darrere de les fanfarronades del bufó histriònic hi ha un procés històric de major importància del qual aquest és un mer reflex i que ha de ser indagat i estudiat, de la mateixa manera que K. Marx explicava al 1869 en el seu pròleg a la 2ª edició de "El 18 Brumari de Luis Napoleón Bonaparte": "Jo, per contra, demostro com la lluita de classes va crear a França les circumstàncies i les condicions que van permetre a un personatge mediocre i grotesc representar el paper d'heroi."

K. Marx comença aquest llibre fonamental del marxisme dient: "Hegel diu en alguna part que tots els grans fets i personatges de la història universal apareixen, com si diguéssim, dues vegades. Però es va oblidar d'afegir: una vegada com a tragèdia i l'altra com a farsa." (El 18 Brumari de Luis Napoleón Bonaparte, K. Marx, 1851). I quantes FARSES més hem hagut de veure des de llavors!!

Nosaltres, marxistes, hem de tenir sempre present que: "No és la consciència de l'ésser humà la que determina el seu ser, sinó per contra, el ser social és el que determina la seva consciència." (Prefaci a la Contribució de la Crítica de l'Economia Política, K. Marx, 1859). Doncs bé, la ruptura *in crescendo* del

cos social de les diferents fraccions de la burgesia als EEUU es manifesta així: si al febrer de 2022 "un de cada tres estatunidencs diu que la violència contra el Govern pot estar justificada a vegades" (Bloomberg, 20-02-2022), a l'agost es publicava un estudi de la Universitat de Califòrnia segons el qual "la meitat dels estatunidencs (el 50,1% exactament) creu que "en els pròxims anys hi haurà una guerra civil als Estats Units". (La Vanguardia, 23-08-2022).

L'única perspectiva proletària

Davant tot això, la classe obrera estatunidenca ha de rebutjar deixar-se arrossegar per una o altra fracció de la burgesia, rebutjant de ple que se la porti a lluitar pels interessos de la petita burgesia. **Ni republicans, ni demòcrates!**

L'única guerra civil que interessa al proletariat i per la qual hem d'estar disposats a lluitar i morir és la **GUERRA CIVIL REVOLUCIONÀRIA** de tota la classe obrera (sense distinció de sexe, raça, origen) contra tota la classe burgesa: per l'abolició de la propietat privada, del treball assalariat, de les classes socials i del sistema mercantil capitalista de producció.

Per això és necessari que en les lluites diàries en els centres de treball es trenqui amb la faixa del sindicalisme subvencionat, corrupte i institucionalitzat avui imperant als EEUU com a la resta del món, es trenqui amb la defensa de la pàtria, de la nació i de la producció nacional ("Els obrers no tenen pàtria; no se'ls pot prendre allò que no posseeixen", Manifest del Partit Comunista, 1848) i es recuperin els mètodes classistes de lluita de la classe obrera: la vaga indefinida sense serveis mínims i la seva extensió a totes les empreses i sectors; organitzant el sindicat de classe, no subvencionat ni pel patró ni per l'estat.

Només així el proletariat podrà lluitar per les seves reivindicacions immediates al mateix temps que es forja **una avantguarda capaç d'organitzar i dirigir aquestes lluites, agrupant-se al voltant i donant cos al Partit Comunista Internacional, òrgan indispensable de la classe per la direcció de la lluita revolucionària, pel derrocament de l'Estat de la burgesia i la transformació revolucionària que condueix a l'abolició de les classes, a través de la instauració transitòria de la dictadura del proletariat, i que culmina amb l'extinció de tota forma d'Estat.**

LLEGEIX, DÓNA SUPORT I DIFÓN
LA PREMSA COMUNISTA
"EL COMUNISTA"

Per correspondència (sense més dades):
Apartat 52076 - 28080 MADRID – ESPANYA
www.pcielcomunista.org pci@pcielcomunista.org